

ANN LECKIEOVÁ

VE SLUŽBÁCH MILOSTI

★
TŘETÍ DÍL
SCI-FI TRILOGIE
RÁDČSKÁ
ŘÍŠE
★

OMRAČUJÍCÍ SPACE OPERA

PLUS

Ve službách Milosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Ann Leckieová
Ve službách Milosti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ANN LECKIEOVÁ

VE SLUŽBÁCH
MILOSTI

Přeložil Petr Kotle

PLUS

Věnováno TK

V jednom okamžiku jsem spala. V dalším mě probudily povědomé tiché zvuky toho, jak někdo připravuje čaj. Ale bylo to o šest minut dřív, než jsem měla v úmyslu. Proč? Zapátrala jsem.

Poručice Ekalu měla hlídku. Něco ji pobouřilo. Dokonce trochu rozhněvalo. Stěna před ní ukazovala pohled na Athoickou stanici a lodě kolem ní. Kopuli nad jejími zahradami nebylo z tohoto úhlu skoro vidět. Samotný Athoek ležel napůl ve stínu a napůl modro-bíle zářil. Šum komunikace na pozadí nenaznačoval, že by něco bylo v nepořádku.

Otevřela jsem oči. Stěny mé ubikace ukazovaly stejný pohled na okolní prostor, na který se dívala poručice Ekalu ve velicím centru – Athoická stanice, lodě, samotný Athoek. Majáky čtyř mezisoustavových bran. Nepotřebovala jsem, aby mi stěny ten pohled ukazovaly. Patřil k těm, které jsem mohla vidět kdekoli a kdykoli, stačilo si to přát. Ale tady jsem si jeho faktické použití nikdy nevyžádala. Musela to udělat loď.

U stolu na konci místnosti o rozměrech tři krát čtyři metry stála Seivarden a připravovala čaj do staré smaltované soupravy, která měla jen dvě misky, z toho jednu oprýskanou – důsledek Seivardeniných více než rok starých, neobratných snah být užitečná. Od doby, kdy naposledy vystupovala jako má služebná, uplynul už víc než měsíc, ale její přítomnost pro mě byla něčím natolik přirozeným, že jsem ji při probuzení vzala na vědomí, aniž bych o tom dál přemýšlela. „Seivarden,“ promluvila jsem.

„Ve skutečnosti loď.“ Nepatrně ke mně naklonila hlavu, aniž přestala věnovat pozornost čaji. *Milost Kalr* komunikovala se svou

posádkou převážně prostřednictvím sluchových a zrakových implantátů, takže nám mluvila přímo do uší nebo umísťovala slova a obrazy do našeho zorného pole. Poznala jsem, že to dělá i teď, a Seivarden tak čte slova, která jí předává loď. „Jsem teď loď. A v době, kdy jsi spala, ti přišly dvě zprávy, ale žádný bezprostřední problém nehrozí, kapitánko flotily.“

Posadila jsem se a shrnula jsem ze sebe příkrývku. Ještě před třemi dny mi rameno obalovala oprávka, která příslušnou paži znečitlivovala a znehybňovala. Ještě pořád jsem si vážila znovunabyté svobody pohybu.

Seivarden pokračovala: „Myslím, že poručici Seivarden se po tom občas stýská.“ Data, která od ní loď získávala – a mně stačilo si pro ně jen sáhnout, abych je viděla –, ukazovala určité obavy, mírné rozpaky. Ale loď měla pravdu – jí se tento malý návrat do našich starých rolí líbil, i když mně nikoli, jak jsem si uvědomila. „Před třemi hodinami přišla zpráva od kapitánky flotily Uemi.“ Kapitánka flotily Uemi byla můj protějšek o jednu bránu dál, v Hradské soustavě. Velela veškerým rádčským vojenským lodím, které se v ní nacházely. Ať už to znamenalo cokoli: rádčský prostor byl momentálně zapletený do občanské války a pravomoci kapitánky flotily Uemi se odvozovaly podobně jako ty moje od té části Anánder Mianáj, jež momentálně ovládala Omaughský palác. „Tsturský palác padl.“

„Mohu se zeptat, kdo zvítězil?“

Seivarden se otočila od stolu. V rukavici jedné ruky držela misku s čajem. Přistoupila k posteli, na níž jsem seděla. „Po tak dlouhé době mě znala příliš dobře na to, aby ji má reakce překvapila nebo aby ji vyvedlo z míry, že mám ruce stále holé. „Vládce Mianáj, kdo jiný?“ odpověděla s pousmáním. Podala mi misku čaje. „Ta, která vás podle kapitánky flotily Uemi příliš v lásce nemá. Stejně jako kapitánku flotily Uemi samotnou.“

„Pravda.“ Připadalo mi, že mezi jakýmikoli částmi Anánder Mianáj, Vládce Rádče, je jen naprosto minimální rozdíl, a žádná

z nich ve skutečnosti neměla důvod mít ze mě radost. Ale věděla jsem, kterou stranu podporuje kapitánka flotily Uemi. Možná k ní dokonce patřila. Anánder měla mnoho těl, byla zvyklá vyskytovat se na desítkách, ne-li stovkách míst současně. Teď byla oslabená a roztržštěná, o mnohé ze svých naklonovaných těl v boji sama se sebou přišla. Měla jsem silné podezření, že samotná kapitánka flotily Uemi je jedním fragmentem Vládce Rádče.

„Kapitánka flotily Uemi dodala,“ pokračovala Seivarden, „že Anánder, která ovládla Tstur, se také podařilo přerušit kontakt se sebou mimo Tsturskou soustavu, takže její zbytek neví, co má v úmyslu. Ale kapitánka flotily říká, že kdyby byla na místě Anánder Mianáj, věnovala by většinu svých prostředků na zajištění soustavy, když už se zmocnila paláce jako takového. Ale zároveň by byla v silném pokušení poslat někoho na vás, kapitánko flotily, kdyby mohla. Kapitánka Hradské soustavy si také dovoluje upozornit na to, že se k ní ta zpráva dostala přes loď z Omaughského paláce, takže ta informace je stará několik týdnů.“

Napila jsem se čaje. „Pokud by tyranka byla tak hloupá, aby sem poslala loď hned, jak získala kontrolu nad Tsturem, dorazit by mohly nejdřív...“ *Milost Kalr* mi ukázala čísla. „Zhruba za týden.“

„Tato část Vládce Rádče má důvod se na vás mimořádně hněvat,“ připomněla za loď Seivarden. A nebylo by to poprvé, kdy by na ty, kteří ji dostatečně popudí, reagovala drasticky. „Šla by po vás ještě dřív, kdyby to zvládla.“ Zamračila se na slova, která se v jejím zorném poli objevila vzápětí, ale já jsem je samozřejmě uviděla sama a věděla jsem, co říkají. „Druhá zpráva je od guvernérky soustavy Giarod.“

Nezareagovala jsem hned. Guvernérka Giarod byla jmenovanou hlavou celé Athoecké soustavy. Zároveň víceméně nepřímou zapříčinila zranění, z nichž jsem se jen tak tak dokázala zotavit.

Ve skutečnosti jsem jim málem podlehla. Vzhledem k tomu, kým a čím jsem byla, jsem už znala obsah zprávy, kterou mi poslala. Nebylo třeba, aby ji Seivarden říkala nahlas.

Ale *Milost Kalr* kdysi měla periferu – lidská těla podřízená její umělé inteligenci, ruce, nohy, oči a uši lodě. Tito periferové byli pryč, byli odstraněni a loď teď měla výhradně lidskou posádku. Věděla jsem, že obyčejné vojačky občas za loď jednájí, mluví a dělají věci, které již loď dělat nemohla, jako by byly jejími ztracenými periferu. Předě mnou zpravidla ne – sama jsem byla perifer, poslední existující pozůstatek vojenské transportní lodi *Spravedlnost Toren*, zničené před dvaceti lety. Pokusy mých vojaček napodobovat, čím jsem kdysi byla, mi nepřipadaly zábavné, ani mi nepřinášely útěchu. Ale zároveň jsem to nezakazovala. Mé vojačky mou minulost až donedávna neznaly. A vypadalo to, že v ní našly způsob, jak se chránit před nevyhnutelnou intimitou života na malé lodi.

Jenže Seivarden takové divadélko nepotřebovala. Účastnila by se ho proto, že to chtěla loď. Proč by loď měla něco takového chtít? „Guvernérka Giarod vás žádá, abyste se vrátila na stanici, jakmile budete moci,“ řekla Seivarden. Řekla to loď. Tato žádost, ta pseudozdvořilost fráze *jakmile budete moci*, byla rezolutnější, než se patřilo. Seivarden nepobouřila tolik, jak by byla pobouřila poručici Ekalu, ale určitě byla zvědavá, jak zareaguji. „Guvernérka svou žádost nezdůvodnila. Ale Pátá Kalr minulou noc zaznamenala rozruch v těsném sousedství Podzahrady. Ostraha někoho zatkla a od té doby panuje nervozita.“ Loď mi krátce ukázala útržky toho, co Pětka, která zůstávala na stanici, viděla a slyšela.

„Copak Podzahradu neevakuovali?“ zeptala jsem se. Nahlas, protože loď evidentně chtěla, aby tento rozhovor probíhal právě takovým způsobem, bez ohledu na to, co si o tom myslím já. „Měla by být prázdná.“

„Přesně tak,“ odpověděla Seivarden. Vlastně loď.

Většinu obyvatel Podzahrady tvořili Ičané – těmi opovrhovali Xajové, další athoecká etnická skupina, která anexi zvládla lépe než ostatní. Když Rádčové nějakou planetu anektovali, etnické rozdíly teoreticky ztratily význam. Realita však byla komplikovanější. A některé méně racionální obavy guvernérky Giarod se točily kolem Ičanů v Podzahradě. „Výborně. Lodi, probud' poručici Tisarwat, prosím.“ Tisarwat si po celou dobu od našeho příletu vytvářela kontakty v Podzahradě a také mezi personálem staniční správy.

„Už se stalo,“ odpověděla za *Milost Kalr Seivarden*. „Než se oblékneš a najíš, tvůj raketoplán bude připraven.“

„Děkuji.“ Zjistila jsem, že nechci ani jedné z nich říct *Děkuji, lodi* nebo *Děkuji, Seivarden*.

„Kapitánko flotily, doufám, že nejsem příliš opovážlivá,“ řekla loď prostřednictvím Seivarden. K Seivardeniným lehkým obavám se přidal neklid – svolila, že bude vystupovat za loď, ale na jednu znervózněla. Možná tušila, že loď se dostává k jádru věci.

„Nedovedu si představit, jak bys mohla být příliš opovážlivá, lodi.“ Ale samozřejmě se o mně dozvídala prakticky všechno – o každém mém nadechnutí, o každém záchvěvu každého svalu. Víc, neboť jsem byla stále ustrojena jako perifer, přestože jsem lodní perifer nebyla. Určitě věděla, že když používá důstojnici jako někoho, kdo se vydává za perifera, zneklidňuje mě tím.

„Chtěla jsem se vás na něco zeptat, kapitánko flotily. Ještě na Omaughu jste řekla, že bych mohla být sama sobě kapitánkou. Myslela jste to vážně?“

Na okamžik se mě zmocnil pocit, jako by na lodi přestala fungovat gravitace. Nemělo smysl snažit se zakrývat svou reakci na slova lodi, když měla přehled o každém detailu mých tělesných reakcí. Seivarden nikdy nedovedla příliš dobře předstírat netečnost a v její aristokratické tváři se teď ukázalo zděšení. Určitě nevěděla, že loď chce říct právě toto. Otevřela ústa, jako by chtěla promluvit, zamrkala a pak je znovu zavřela. Zamračila se.

„Ano, myslela jsem to vážně,“ odvětila jsem. Rádčové lodě nevnímali jako lidské bytosti. Pro ně jsme byly jen technika. Zbraně. Nástroje, které fungovaly na rozkaz, když bylo třeba.

„Přemýšlím o tom od chvíle, kdy jste to vyslovila,“ řekla Seivarden. Ne, to řekla *Milost Kalr*. „A došla jsem k závěru, že nechci být kapitánkou. Ale zjišťuji, že se mi zamlouvá představa, že jí být *mohu*.“ Seivarden si očividně nebyla jistá, jestli by se jí tím mělo ulevit nebo ne. Věděla, co jsem, možná dokonce věděla, proč jsem řekla to, co jsem tenkrát v Omaughském paláci řekla, ale byla to urozená Rádča a stejně jako každá jiná rádčská důstojnice očekávala, že její loď vždycky udělá přesně to, co se jí řekne. Vždycky tam pro ni bude.

Sama jsem bývala lodí. Lodě mohly chovat ke svým kapitánkám nebo poručicím velice intenzivní city. Zнала jsem to z osobní zkušenosti. Až moc dobře. Po větší část mého dvoutisíciletého života mě nenapadlo, že by mohl existovat jakýkoli důvod chtít něco jiného. A nevratná ztráta mé posádky ve mně zela jako propast, do které jsem se naučila se nedívat. Většinou. Zároveň jsem si v posledních dvaceti letech zvykla činit vlastní rozhodnutí, bez ohledu na všechny ostatní. Mít moc nad vlastním životem.

Myslela jsem si snad, že ke mně moje loď bude chovat stejné city, které jsem já chovala ke svým kapitánkám? To by nešlo. Lodě se takovým způsobem na jiné lodě nedívaly. Opravdu jsem si to myslela? Jak mě něco takového mohlo napadnout?

„Dobrá,“ řekla jsem a napila jsem se čaje. Polkla jsem ho. Neviděla jsem žádný důvod pro to, aby to loď prostřednictvím Seivarden řekla.

Jenže Seivarden byla samozřejmě skrz naskrz člověk. A byla poručicí čtyř Amát z *Milosti Kalr*. Možná že slova lodi nebyla určena mně, ale jí.

Seivarden nikdy nepatřila k důstojnicím, jimž by záleželo na tom, co jejich loď cítí, nebo tomu vůbec věnovaly pozornost. Když sloužila na *Spravedlnosti Toren*, nepatřila k mým oblíben-

kyním. Ale loď měly různý vkus, různé oblíbenkyně. A Seivarden se za poslední rok znatelně zlepšila.

Loď s perifery vyjadřovala, co cítí, tisícem rozličných drobných způsobů. Oblíbená důstojnice neměla nikdy vystydlý čaj. Její jídlo se připravovalo přesně tak, jak to měla ráda. Uniforma jí vždycky padla a slušela, jako by sama od sebe. Drobné potřeby či touhy se uspokojovaly prakticky v okamžiku, kdy vznikly. A většinou si všímala jen toho, že se cítí příjemně. Rozhodně příjemněji než na jiných lodích, na kterých případně sloužila.

Byl to – téměř vždycky – výrazně jednostranné. Před mnoha a mnoha týdny, v Omaughském paláci, jsem lodi řekla, že by mohla být osobou, která se bude řídit sama. A ona mi teď říká – jistě ne náhodou prostřednictvím Seivarden – že jí být chce, přinejmenším potenciálně. Chtěla dosáhnout uznání této možnosti. Možná chtěla, aby její city byly aspoň trochu opětovány (nebo alespoň pochopeny).

Nevšimla jsem si, že by Seivardeniny Amát byly nějak zvlášť pozorné, ale na druhou stranu její Amát, tak jako všechny vojačky na *Milosti Kalr*, byly lidé, ne přívěsky lodi. Příval drobných důvěrností, které by po nich loď mohla chtít, kdyby jí chtěla takovým způsobem nadbíhat, by jim byl nepříjemný.

„Dobrá,“ řekla jsem znovu. Poručice Seivarden si ve své kajutě obouvala boty. Teprve se probouzela – Devátá Bo stála připravená s čajem pro ni. Zbytek čtyř Bo hluboce spal, některým vojačkám se něco zdálo. Seivardeniny Amát dokončovaly své denní úkoly a připravovaly se na večeri. Zdravotnice a polovina mých Kalr ještě spaly, ale jen lehce. Loď je za dalších pět minut probudí. Ekalu a její Etrepy měly ještě službu. Poručice Ekalu byla ze zprávy od guvernérky soustavy stále trochu rozrušená, a znepokojovalo ji ještě něco jiného, ale nebyla jsem si jistá co. Venku po trupu *Milosti Kalr*, zahřivaném athoeckým sluncem, tu a tam klouzal prach. „Ještě něco?“

Ano. Seivarden, od začátku této části rozhovoru neklidná, zamrkala v očekávání toho, že se v jejím zorném poli objeví nějaká odpověď. Celou sekundu se nedělo nic. A potom: *Ne, kapitánko flotily, to je všechno.* „Ne, kapitánko flotily,“ přečetla Seivarden. „To je všechno.“ V jejím hlase zněly pochyby. Pro někoho, kdo se v lodích vyznal, byla ta krátká odmlka výmluvná. Trochu mě překvapilo, že si toho Seivarden, která pocity svých lodí nikdy nevnímala, vůbec všimla. Třikrát mrkla a zamračila se. Znepokojená. Vyvedená z rovnováhy. Nezvykle nejistá sama sebou. „Chladne ti čaj,“ řekla.

„To nevádí,“ odpověděla jsem a vypila ho.

Poručice Tisarwat se chtěla na několik dní vrátit na Athoeckou stanici. Byly jsme v soustavě jen něco málo přes dva týdny, ale ona už si stačila najít přítelkyně a kontakty. Prakticky od okamžiku, kdy na stanici vkročila, se snažila získat na správu soustavy nějaký vliv. To nebylo vzhledem k okolnostem vůbec překvapivé. Tisarwat nějakou dobu nebyla Tisarwat – Anánder Mianáj, Vládce Rádče, si nešťastnou sedmnáctiletou poručici upravila, aby z ní nebylo nic víc než její přívěsek, jen další část Vládce Rádče. Doufala, že takový, který mě bude hlídat, a držet *Milost Kalr* pod kontrolou, aniž bych to poznala. Ale já jsem to poznala a odstranila jsem implantáty, které Tisarwat k Vládci Rádče poutaly. Teď byla někým jiným – novou poručicí Tisarwat, se vzpomínkami (a možná i některými sklony) té staré, ale zároveň někým, kdo strávil několik dní jako nejmocnější osoba rádčského prostoru.

Čekala na mě těsně před vstupem do raketoplánu. Na sedmnáct nebyla zrovna vysoká, spíš samá ruka samá noha, jak některé sedmnáctileté bývají, než do sebe úplně dorostou. Po probuzení byla ještě trochu ospalá, ale každý její vlas byl na svém místě a její tmavě hnědá uniforma byla bez poskvrnky. Devátá Bo, která již byla na palubě raketoplánu, by svou mladou po-

ručici z její kajuty v jiném stavu ani nepustila ven. „Kapitánko flotily.“ Tisarwat se uklonila. „Děkuji, že mě berete s sebou. Její šeríkové oči – pozůstatek staré Tisarwat, která byla rozmarná a lehkovážná a pravděpodobně utratila první výplatu za to, aby si změnila barvu očí – měly vážný výraz. Za nimi cítila upřímnou radost a mírné vzrušení, navzdory lékům, které jí zdravotnice *Milosti Kalr* dala. Implantáty nainstalované Vládcem Rádče nefungovaly tak, jak měly. Měla jsem podezření, že dokonce způsobily jisté trvalé poškození. Tím, že jsem tyto implantáty kvapně odstranila, jsem část problému napravila, ale jiné potíže jsem možná způsobila. Když se k tomu přidala její silná – a zcela pochopitelná – rozpolcenost ve vztahu k Anánder Mianáj, s níž zřejmě nadále sdílela jistou identitu, výsledkem bylo prakticky trvalé emoční strádání.

Ale podle toho, co jsem viděla, se dnes cítila dobře. „To nestojí za řeč, poručice.“

„Madam.“ Poznala jsem, že chce něco nadnést, než nastoupíme do raketoplánu. „Guvernérka soustavy Giarod představuje problém.“ Guvernérku soustavy Giarod jmenovala do funkce stejná autorita, která mě sem na Athoeckou stanici poslala. Teoreticky jsme byly spojenkyně v úsilí zachovat v této soustavě bezpečí a stabilitu. Jenže ona předala před pouhými několika dny informace mým nepřátelům, což málem vedlo k mé smrti. A i když si to tou dobou možná neuvědomovala, teď to vědět musela. Přesto neřekla ani slovo, nic nevysvětlila, neomluvila se, nereagovala. Pouze mě předvolala na stanici způsobem, který hraničil s neúctou. „Domnívám se,“ pokračovala Tisarwat, „že v určitém okamžiku budeme potřebovat novou guvernérku soustavy.“

„Pochybují, že nám Omaughský palác v nejbližší době novou pošle, poručice.“

„To ne, madam,“ odpověděla Tisarwat. „Ale mohla bych se toho ujmout já. Mohla bych být guvernérkou. Byla bych v tom dobrá.“

„To jistě ano, poručice,“ řekla jsem klidně. Otočila jsem se, připravená protlačit se přes hranici mezi umělou gravitací *Milosti Kalr* a absencí gravitace v raketoplánu. Všimla jsem si, že Tisarwat sice při mých slovech nehnula ani brvou, ale moje odpověď se jí dotkla. Medikamenty bolest sice utlumily, ale neodstranily.

S ohledem na to, kým byla, musela vědět, že s její kandidaturou na guvernérku soustavy nebudu souhlasit. Byla jsem naživu jen díky tomu, že si Anánder Mianáj, Vládce Rádče, myslela, že bych mohla ohrožovat její protivnici, nebo v to doufala. Jenže protivnicí Anánder Mianáj byla samozřejmě ona samotná. Nezáleželo mi nijak zvlášť na tom, která frakce Vládce Rádče vyjde ze střetu vítězně – z mého pohledu byly všechny stejné. To už bych raději viděla její úplnou zkázu. Tento cíl zdaleka přesahoval mé možnosti, ale ona mě znala dost dobře, aby věděla, že jim všem uškodím nejvíc, jak to dokážu. Nešťastnou poručici Tisarwat ovládla právě proto, aby mohla co nejsnáze zmírnit škody. Nedlouho po našem přiletu k Athoecké stanici mi to řekla samotná Tisarwat.

A před několika dny sama Tisarwat řekla: *Uvědomujete si, madam, že děláme přesně to, co chce ona?* Ta *ona* byla Anánder Mianáj. A já jsem jí odpověděla, že pro mě není nijak zásadně důležité, co Vládce Rádče chce.

Otočila jsem se zpátky. Položila jsem Tisarwat ruku na ramię. „Nejdřív se vypořádáme s tím, co přinese dnešek, poručice.“ Nebo dalších několik týdnů, měsíců či delší období. Rádčský prostor byl obrovský. Boje, které se odehrávaly v provinciálních palácích, mohly sem k nám na Athoek přeskočit zítra, příští týden nebo příští rok. Nebo bylo možné, že se vyzuří v palácích a sem nedorazí vůbec. Ale na to bych nesázela.

O vzdálenostech v rámci jedné hvězdné soustavy se často vyjadřujeme, jako by o nic nešlo – že je stanice blízko měsíce nebo planety, že brána je blízko nejdůležitější stanice v soustavě – přestože tyto vzdálenosti ve skutečnosti čítají statisíce, ne-li

miliony kilometrů. A okrajové stanice soustavy mohou být od těchto bran vzdáleny stovky milionů nebo dokonce miliardy kilometrů.

Před několika dny byla *Milost Kalr* opravdu nebezpečně blízko Athoecké stanici, avšak teď byla blízko jen v relativním smyslu. V raketoplánu jsme měly strávit celý den. *Milost Kalr* mohla vytvářet vlastní brány, zkratky normálním prostorem, a mohla nás tam dopravit rychleji, ale bránový přenos do blízkosti rušné stanice s sebou nesl riziko srážky s tím, co by při opuštění bránového prostoru mohlo být ve vaší dráze. Loď by to dokázala – a vlastně to celkem nedávno udělala. Ale pro tuto chvíli bylo bezpečnější letět raketoplánem, který byl příliš malý na to, aby si vytvářel vlastní gravitaci, natož pak vlastní bránu. Problém guvernérky Giarod, ať už byl jakýkoli, bude muset počkat.

A já jsem měla dost času na to, abych přemýšlela, co mě na stanici čeká. Obě frakce Anánder Mianáj (pokud byly jenom dvě, což možná nebyl bezpečný předpoklad), tam jistě měly své agentky. Nebudou však vojenské. Kapitánka Hetnys – má protivnice, jíž guvernérka soustavy Giarod tak nerozvázně předala nebezpečné informace – ležela se všemi svými důstojnicemi zmražená v hibernačních pouzdrech na palubě *Milosti Kalr*. Její loď, *Meč Atagaris*, obíhala daleko od Athoeku s odstavenými motory a všemi periferiemi v hibernaci. *Milost Ilves*, jediná další vojenská loď v soustavě kromě *Meče Atagaris* a *Milosti Kalr*, prováděla kontrolu okrajových stanic a její kapitánka zatím nejevila žádné známky toho, že by tento můj rozkaz chtěla neuposlechnout. Jedinou další ozbrojenou hrozbu představovala staniční ostraha a planetární ostraha – jenže „vyzbrojení“ představovalo v případě ostrahy paralyzační obušky. To neznamenalo, že ostraha nemohla být hrozbou – určitě mohla, zejména pro neozbrojené občanky. Ale ostraha nepředstavovala hrozbu pro mě.

Každý, kdo pochopí, že jeho frakci Vládce Rádče nepodporuji, by se mi mohl postavit na odpor pouze politickými prostředky.

Takže šlo o politiku. Možná bych se měla nechat inspirovat poručicí Tisarwat a pozvat velitelku staniční ostrahy na večeři.

Pátá Kalr byla spolu s Osmičkou a Desítkou stále na Athoecské stanici. Na stanici bylo přelidněno ještě předtím, než došlo k poškození a evakuaci Podzahrady, a lůžka tak nestačila pro všechny. Moje Karl si rozložily bedny a kavalce v koutě slepé chodby. Na jedné z těchto beden seděla občanka Uran a tiše, ale odhodlaně časovala raswarská slovesa. Ičané na Athoecské stanici hovořili většinou raswarem a našimi sousedkami na stanici byli převážně Ičané. Bylo by snazší, kdyby byla ochotná zajít na ošetřovnu a naučit se základy pod vlivem narkotik, ale ona dala velice rázně najevo, že to udělat nechce. Uran byla jedinou nevojenskou členkou mé malé domácnosti. Bylo jí sotva šestnáct a nebyla se mnou ani s nikým na *Milosti Kalr* v žádném příbuzenském vztahu, ale měla jsem pocit, že za ni zodpovídám.

Pětka stála stranou, na první pohled pohroužená do přípravy čaje, aby byl hotový, až za dalších několik minut dorazí Uranina učitelka, ale ve skutečnosti ji bedlivě sledovala. Několik metrů vedle Osmá a Desátá Kalr drhly podlahu chodby, už teď o hodně méně zašlou, než byla předtím, a znatelně méně šedou než to, co se nacházelo mimo improvizované hranice mé domácnosti. Při práci si zpívaly, tiše, protože za nedalekými dveřmi spaly občanky.

*V pokoji lásky mé
rostl jasmín,
ovíjel celé její lože.
Dcery se postily, hlavy si oholily,
Za měsíc přijdou do chrámu znovu
S růžemi a kaméliemi,
Mně ale bude stačit
Jen vůně jasmínových květů
Až do konce mých dní.*

Byla to stará píseň, starší než samotná Osmička a Desítka, nejspíš dokonce starší než jejich prarodiče. Pamatovala jsem si dobu, kdy byla nová. V raketoplánu, kde mě Osmička ani Desítka neslyšely, jsem zpívala s nimi. Potichu, protože vedle mě tvrdě spala Tisarwat, připoutaná v křesle. Pilotka raketoplánu mě však slyšela a mírně ji to rozveselilo. Byla z této nenadálé cesty zpět na stanici a z toho, co se o zprávě od guvernérky Giarod dozvěděla, nervózní, ale jestliže jsem si zpívala, pak bylo všechno v pořádku.

Na palubě *Milosti Kalr* právě Seivarden spala a zdál se jí sen. Nedaleko spalo na svých palandách také jejích deset Amát. Četa Bo (pod velením První Bo, neboť Tisarwat byla v raketoplánu se mnou) se právě probudila a bezmyšlenkovitě, kostrbatě odříkávala ranní modlitbu (*Kvěтина spravedlnosti je mír. Květinou patřičnosti je krása myšlení a konání...*).

Nedlouho poté přišla ze služby zdravotnice a našla poručici Ekalu v maličké, bíle natřené síni roty, jak hledí na svou večeři. „Jsi v pořádku?“ zeptala se zdravotnice a posadila se vedle ní. Přítomná Etrepa postavila na stůl před ni misku s čajem.

„Nic mi není,“ zalhala Ekalu.

„Sloužíme spolu už dlouho,“ odpověděla zdravotnice. Ekalu se zmocnil nepříjemný pocit, takže nevzhledla ani nijak nezareagovala. „Než tě povýšili, šla bys hledat podporu ke svým družkám z čety, ale teď za nimi už nemůžeš. Teď patří Seivarden.“ Než jsem přišla já – než byla poslední kapitánka *Milosti Kalr* uvězněna pro zradu – Ekalu byla První Amát. „A asi máš pocit, že za svými Etrepami jít nemůžeš.“ Etrepa, která se o Ekalu starala, stála netečně v koutě místnosti. „Spousta jiných poručic by to udělala, ale ty nezvešly z čet, že?“ Nedodala, že by Ekalu mohlo dělat starosti, aby si nepodkopávala autoritu s kolegyňami z lodi, které ji léta znaly jako běžnou vojačku. Nedodala, že Ekalu znala z první ruky, jak nerovný obchod by to mohl být, žádat o útěchu nebo emocionální podporu vojačky, které sloužily pod ní. „Troufnu si tvrdit, že jsi první, která to dokázala, vypracovat se z čet.“

„Ne,“ odpověděla apatickým hlasem Ekalu. „To byla kapitánka flotily.“ Tím myslela mě. „Předpokládám, že ty jsi to věděla celou dobu.“ Myslela tím, že jsem perifer a ne člověk.

„Tak to je ten problém?“ zeptala se zdravotnice. Čaje, který jí dala Etrepa, se ani nedotkla „Že kapitánka flotily je první?“

„Ne, ovšemže ne.“ Ekalu konečně zvedla hlavu a její netečný výraz se na krátký okamžik změnil ve výraz jiný, který však hned zase zmizel. „Proč by mělo?“ Poznala jsem, že nemluví pravdu.

Zdravotnice udělala nezúčastněné gesto. „Někteří lidé závidí. A poručice Seivarden je na kapitánku flotily... velice vázaná. A ty a poručice Seivarden...“

„Bylo by hloupé na kapitánku flotily žárlit,“ řekla zdvořilým hlasem Ekalu. I to myslela vážně. Někdo by snad její prohlášení mohl pochopit jako urážku, ale já jsem věděla, že nic takového v úmyslu neměla. A měla pravdu. Žárlit na mě nemělo vůbec žádný smysl.

„Takové věci,“ poznamenala suše zdravotnice, „smysl často nedávají.“ Ekalu na to neřekla nic. „Občas jsem uvažovala, co se asi honilo Seivarden hlavou, když zjistila, že kapitánka flotily je perifer. Že dokonce ani není člověk!“ A pak, v reakci na ten nepatrný záblesk výrazu ve tváři Ekalu, dodala: „Jenže ona na to nepřišla. Myslím, že kapitánka flotily ti to řekne sama.“

„Začneš teď o velitelce flotily mluvit jako o neživé věci?“ rýpla si Ekalu. A potom odvrátila zrak „Velice se omlouvám, zdravotnice. Jen mi to prostě nesedí.“

Jelikož jsem viděla totéž co loď, všimla jsem si podezřelé reakce zdravotnice na přehnaně zdvořilou omluvu Ekalu a její nenadálou snahu zahladit typický přízvuk nepřilíš urozeného rodu. Ale zdravotnice znala Ekalu dlouho a po většinu té doby byla Ekalu, jak se vyjádřila zdravotnice, pořád v četách.

„Podle mě,“ promluvila zdravotnice, „si Seivarden představuje, že chápe, jaké to je být mezi spodinou. Rozhodně zjistila, že je možné se tam dostat navzdory dobrému původu, dokonalému

vystupování a všem náznakům toho, že ti Átr přeje život ve štěstí a hojnosti. Zjistila, že je možné, aby si někdo, koho zavrhly a ignorovaly, zasloužil její úctu. A teď, když to zjistila, si představuje, že ti rozumí.“ Pak ji napadlo něco jiného. „Proto se ti nelíbí, když říkám, že kapitánka flotily není člověk, že?“

„Já mezi žádnou spodinou nikdy nebyla.“ Stále úzkostlivě napodobovala zdravotnici nebo Tisarwat rozšiřováním samohlásek. Také Seivarden. A mne. „A řekla jsem, že se nic neděje.“

„V tom případě se mýlím,“ odpověděla zdravotnice bez známky nevraživosti či jízlivosti v hlase. „Laskavě prosím o prominutí, poručice.“ Vyjadřovala se oficiálněji, než bylo před Ekalu, již znala takovou dobu, zapotřebí. Po celou tu dobu byla její lékařkou.

„Ovšem, zdravotnice.“

Seivarden pořád spala. Rozpaky své kolegyně poručice (a milenky) si neuvědomovala. Obávala jsem se, že si neuvědomuje ani přízeň lodi. Začínala jsem mít podezření, že ze strany lodi se jedná o silnou náklonnost. Ke spoustě věcí by se neváhala vyjádřit naprosto přímo, ale byla jsem si jistá, že k této nikdy.

Vedle mě v raketoplánu Tisarwat něco zamumlala a zavrtěla se, ale neprocitla. Upřela jsem své myšlenky k tomu, co možná na Athoecké stanici najdu, až tam dorazím, a co bych s tím měla dělat.

S guvernérkou Giarod jsem se setkala v její kanceláři. Smetanova-zelené hedvábné závěsy dnes zakrývaly dokonce i široké okno s výhledem do hlavní haly, kde občanky křížovaly zašlou bílou podlahu, vcházely do staniční správy nebo ji opouštěly, případně jenom stály a hovořily před chrámem Amát zdobeným obřímí reliéfy čtyř emanací. Guvernérka Giarod byla vysoká, mohutná v ramenu, navenek klidná, ale ze zkušenosti jsem věděla, že je náchylná k pochybnostem a k tomu, aby se pochybnostmi v nejméně vhodných okamžicích řídila. Nabídla mi, abych se posadila, což jsem vzápětí učinila, a nabídla mi také čaj, což jsem odmítla. Pátá Kalr, která na mě po příletu čekala v docích, stála netečně hned za mnou. Uvažovala jsem, že bych ji poslala ke dveřím, nebo dokonce ven na chodbu, ale nakonec jsem dospěla k názoru, že by se názorná připomínka toho, kdo jsem a jaké prostředky mám k dispozici, mohla hodit.

Guvernérka Giarod si vojačky, která stála v pozoru hned za mnou, nemohla nevšimnout, ale předstírala to. „Jakmile se obnovila gravitace, kapitánko flotily, administrátorka stanice Celar přišla s tím – a já jsem souhlasila –, že bychom měly v Podzahradě provést důkladnou inspekci, abychom se přesvědčily, jestli je staticky v pořádku.“ Několik dní předtím se veřejné zahrady těsně nad tou částí stanice, která podle nich byla pojmenována, začaly hroutit a čtyři patra pod sebou téměř zaplavily. UI Athoecké stanice vyřešila akutní problém tím, že v celé stanici vypnula gravitaci, než se podařilo Podzahradu evakuovat.

„Zjistila jste, že se tam bez povolení skrývaly desítky osob, jak jste se obávala?“ Každému Rádčovi byl při narození implanto-

ván lokátor, aby se žádná občanka nemohla ztratit nebo nebyla pro sledující UI neviditelná. Zejména tady v relativně malém prostoru stanice byla představa, že by se někdo mohl pohybovat skrytě, nebo pobývat bez vědomí stanice, očividně absurdní. Přesto byla víra, že se v Podzahradě schovávají davy takových osob, které všechny představují pro řádné občanky hrozbu, znepokojivě rozšířená.

„Podle vás jsou takové obavy pošetilé,“ odpověděla guvernérka Giarod. „Přesto naše inspekce takovou osobu odhalila. Ukrývala se v přístupových tunelech mezi třetím a čtvrtým patrem.“

„Jenom jednu?“ zeptala jsem se nevzrušeně.

Guvernérka Giarod dala gestem najevo, že mou připomínku bere na vědomí – jedna osoba měla daleko k tomu, čeho se některé – k nimž očividně patřila i guvernérka – obávaly. „Je to Ičana.“ Většina obyvatelk Podzahrady byly Ičany. „Žádná nechce přiznat, že o ní něco ví, i když je zcela zjevné, že některé občanky ji znají. Momentálně je zavřená v cele ostrahy. Myslela jsem si, že by vás to mohlo zajímat, obzvláště s ohledem na to, že poslední osoba, která něco takového udělala, byla cizinka.“ Tlumočnice Dlique, víceméně lidská zástupkyně tajemných – a děsivých – Presgerů. Tvorů, kteří před uzavřením smlouvy s Rádčí – a tím fakticky s celým lidstvem, neboť Presgerové mezi různými typy lidí nerozlišovali – ze zábavy trhali lidské lodě a lidi jako takové na kusy. Tvorů, kteří byli tak mocní, že je žádná síla, dokonce ani rádčská, nemohla zničit, a dokonce se jim ani ubránit. Ukázalo se, že presgerská tlumočnice Dlique dokázala senzory stanice oklamat znepokojivě snadno a neměla trpělivost nechat se zavírat v bezpečí guvernérčina sídla. Její mrtvé tělo leželo na ošetřovně v hibernačním pouzdře a čekalo na den, snad hodně vzdálený, kdy se po ní Presgerové začnou shánět a my jim budeme muset vysvětlit, že ji perifer *Meče Atagaris* zastřelil, neboť ji podezíral, že vandalsky poničila jednu zed' v Podzahradě.

Toto pátrání, jehož výsledkem byla zmíněná jedna osoba, ale spoň mohlo zmírnit obavy z hord vraždychtivých Ičanů. „Prověřily jste její DNA? Je v blízkém příbuzenském vztahu s někým jiným z Podzahrady?“

„To je zvláštní otázka, kapitánko flotily! Víte snad něco, s čím jste se mi nesvěřila?“

„Mnoho věcí,“ odpověděla jsem, „ale většinou by vás nezajímaly. Ale příbuzná není, že?“

„Není,“ odpověděla guvernérka Giarod. „A z ošetrovny jsem se dozvěděla, že je nositelkou určitých markerů, naposledy pozorovaných před anexí Athoeku.“ *Anexe* byla zdvořilý výraz pro rádčskou invazi a kolonizaci celých hvězdných soustav. „Jelikož nemůže být nedávným potomkem linie vymřelé před staletími, jediná další možnost – v nejširším smyslu toho slova – je ta, že je stará více než šest set let.“

Existovala ještě další možnost, ale guvernérka Giarod na ni zatím nepřišla. „Domnívám se, že to tak nejspíš bude. I když značnou část té doby musela strávit v hibernaci.“

Guvernérka Giarod se zachmuřila. „Vy víte, kdo to je?“

„Nevím kdo,“ řekla jsem, „konkrétně ne. Mám určité podezření, co je zač. Mohla bych s ní hovořit?“

„Svěříte se mi se svými podezřeními?“

„Pokud se ukážou jako lichá, tak ne.“ Opravdu ze všeho nejvíc jsem potřebovala, aby guvernérka Giarod přidala na svůj seznam dalšího smyšleného nepřítele. „Chtěla bych si s ní promluvit a chtěla bych, aby ji znovu vyšetřila nějaká lékařka. Někjaká rozumná a diskrétní.“

Cela byla malá, dva krát dva metry. V jednom koutě měla mřížku a kohoutek s vodou. Osoba, která dřepěla na zašlé podlaze a hleděla na misku skelu, zjevně svou večeri, nebyla na první pohled nijak pozoruhodná. Na sobě měla pestrobarevnou volnou košili a žluto-oranžovo-zelené kalhoty, jaké s oblibou nosila většina

Ičanů z Podzahrady. Tato osoba však měla zároveň obyčejné šedé rukavice, z nichž podezřele číselo novota. Nejspíš teprve nedávno opustily staniční sklady a ostraha ji přinutila, aby si je navlékla. V Podzahradě nenosil rukavice prakticky nikdo, což byl další důvod se domnívat, že lidé, kteří tam žijí, jsou necivilizovaní a znepokojivě, možná dokonce nebezpečně cizí. Ani trochu Rádčové.

Neměla jsem jak dát najevo, že chci vstoupit – vazební cela ostrahy se nesnažila navodit ani zdání soukromí. Stanice – UI, jež řídila Athoeckou stanicí a prakticky s ní byla totožná – na mou žádost otevřela dveře. Postava dřepící na podlaze ani nevzhlédla. „Mohu dál, občanko?“ zeptala jsem si. Oslovení *občanko* tady téměř jistě nebylo na místě, ale bylo prakticky jediné, které rádčtina umožňovala.

Osoba neodpověděla. Vešla jsem, což byla otázka jediného kroku, a dřepla jsem si naproti ní. Pátá Kalr se ve dveřích zastavila. „Jak se jmenujete?“ zeptala jsem se. Guvernérka Giarod řekla, že tato osoba od okamžiku svého zadržení odmítá mluvit. Její výslech byl naplánován na další den ráno. Jenže při výslechu je samozřejmě nutné vědět, na co se zeptat. Tady to pravděpodobně nikdo nevěděl.

„Svoje tajemství si stejně neschováte,“ oslovila jsem osobu, která seděla na podlaze přede mnou a hleděla na svou misku skelu. Nenechaly jí tam žádný příbor, kterým by mohla jíst – možná se bály, že by si jím mohla ublížit. Musela by jíst silné listy rukama nebo strčit obličej do misky, což byly obojí pro Rádčů nepříjemné a ponižující možnosti. „Ráno máte jít k výslechu. Určitě s vámi budou zacházet co nejšetněji, ale myslím, že to nikdy není zvláště příjemný zážitek.“ A stejně jako tomu bylo u mnoha jiných národů, které Rádčové anektovali, většina Ičanů byla přesvědčená, že výslech je neoddelitelně spojený s převýchovou, již podstupuje usvědčený zločinec, aby se trestných činů nedopouštěl znovu. Omamné prostředky, které se při

tom používaly, byly každopádně stejné a neschopný vyšetřovatel mohl člověku hodně ublížit. I ti nejrádčovštější Rádčové zažívali při představě výslechu a převýchovy jistou hrůzu a snažili se veškerým zmínkám o nich vyhýbat, takže by toto téma obešli širokým obloukem, i kdyby je měli přímo před sebou.

Stále žádá odpověď. Osoba ani nezvedla oči. Ale já jsem uměla mlčky sedět stejně dobře jako ona. Napadlo mě požádat stanici, aby mi ukázala, co z ní vidí – určitě změny teploty, možná puls a snad i víc. Nepochybovala jsem o tom, že senzory, které v prostorách ostrahy existují, jsou nastavené tak, aby o chovancích získávaly co nejvíc informací. Ale pochybovala jsem, že by mi data ukázala něco překvapivého. „Znáte nějaké písně?“ zeptala jsem se.

Skoro se mi zdálo, že jsem zaznamenala změnu, byť velice nepatrnou, v poloze jejích ramenou, v držení celého těla. Moje otázka ji překvapila. Musela jsem uznat, že byla hloupá. Téměř každý, s kým jsem se za dva tisíce let svého života setkala, znal alespoň několik písní. Stanice mi řekla do ucha: „To ji překvapilo, kapitánko flotily.“

„Jistě ano,“ odpověděla jsem neslyšně. Nezvedla jsem hlavu ani poté, co Pětka couvla do chodby, aby uvolnila cestu Osmičce přinášející zlatou skříňku s červeným, modrým a zeleným intarzováním. Než jsem opustila guvernéřčinu kancelář, požádala jsem ji o ni. Pokynula jsem jí, aby ji položila na podlahu vedle mě. A když to udělala, zvedla jsem víko.

Skříňka kdysi obsahovala starožitnou čajovou soupravu – termosku, cedítko a misky pro dvanáct osob – zhotovenou z modro-zeleného skla a zlata. Přežila neporušeně tři tisíce let – možná i víc. Teď z ní byly střepy rozházené po vnitřku skříňky nebo nahromaděné v důlcích, v nichž byly kdysi jednotlivé kusy bezpečně uloženy. V nerozbitém stavu představovala nepředstavitelné jmění. Ale i rozbitá byla pořád ještě poklad.

Osoba sedící na bobku na podlaze přede mnou konečně oto-

čila hlavu, aby se na ni podívala. Klidným hlasem řekla rádčsky: „Kdo to udělal?“

„Určitě jste věděla, když jste tu soupravu prodávala, že se něco takového může stát,“ řekla jsem. „Určitě jste věděla, že ji nikdo jiný nebude opatrovat tak jako vy.“

„Nevím, o čem mluvíte.“ Pořád nespustila z rozbité čajové soupravy oči. Hlas měla stále klidný. Mluvila rádčsky se stejným přízvukem, jaký jsem slyšela u ostatních Ičanů v Podzahradě. „Je to evidentně drahocenná věc a ten, kdo ji rozbil, byl evidentně někdo ne zcela civilizovaný.“

„Myslím si, že je rozrušená, kapitánko flotily,“ řekla mi do ucha stanice. „V každém případě reagovala emocionálně. Je těžké vyvodit něco konkrétnějšího jen na základě vnějších projevů, když dotyčnou dobře neznám.“

Z osobní zkušenosti jsem věděla, jak to funguje. Ale neřekla jsem to. Beze slov jsem odpovíděla: „Děkuji, stanice, jsem ráda, že to vím.“ Z osobní zkušenosti jsem znala také to, jak může být UI nápomocná, když si někoho oblíbí. A jak může házet klacky pod nohy, když má nějaký důvod k antipatii nebo hněvu. To, že mi stanice sama od sebe nabízí informace, pro mě bylo nefalšované a příjemné překvapení. Osobě skrčené na podlaze přede mnou jsem nahlas řekla: „Jak se jmenujete?“

„Naser si,“ řekla klidně a nevzrušeně. Stále si prohlížela rozbitou čajovou soupravu.

„Jak se jmenovala kapitánka, jejíž jméno jste odstranila, než jste soupravu prodala?“ Nápís na vnitřní straně víka skříňky byl upraven, aby z něj zmizelo jméno, které by patrně mohlo umožnit, aby někdo vypátral její původ.

„Proč čekat s mým výsledkem do zítřka?“ zeptala se. „Udělejte to teď. Pak budete mít na všechny otázky odpovědi.“

„Zvýšený tep,“ oznámila mi do ucha stanice. „Dýchá rychleji.“

Aha. Nahlas jsem řekla: „Takže existuje pojistka. Ty drogy vás zabijí. Nebo alespoň tuto vaši část.“

Konečně se na mě podívala. Pomalu zamrkala. „Kapitánko flotily Breq Mianáj, víte jistě, že jste se nezmýlila? To, co jste řekla, nedávalo vůbec žádný smysl.“

Zavřela jsem skříňku. Zvedla jsem ji ze země a vstala. Pak jsem řekla: „Kapitánka Hetnys soupravu prodala občance Fosyf Denche. Její dcera ji rozbila a Fosyf došla k závěru, že tím ztratila veškerou hodnotu, takže ji vyhodila.“ Otočila jsem se a podala jsem skříňku Pětce, která ve dveřích znovu vystřídala Osmičku. Správně teď souprava byla její. Ona si dala tu práci, že ji vylovila ze smetí, do posledního kousíčku, když jí Raughd Denche, zdeptaná vztekem z toho, že ji matka vydělila, mrštila o zem. „Ráda jsem vás poznala. Doufám, že si brzy promluvíme znovu.“

Na odchodu z ostrahy, když jsem za sebou měla Pátou Kalr s její rozbitou čajovou soupravou v náruči, mi stanice řekla do ucha: „Kapitánko flotily, velekněžka právě opustila kancelář guvernérky Giarod a hledá vás.“

V Rádčském prostoru znamenala *velekněžka* bez dalšího přívlasku velekněžku Amát. Na Athoecké stanici byla velekněžkou Amát osoba jménem Ifian Vos. Setkala jsem se s ní, když celebrovala – byť poněkud zdráhavě – pohřeb tlumočnice Dlique. Jinak jsem s ní nemluvila.

„Děkuji, stanice.“ Sotva jsem to řekla, Její Eminence Ifian vyšla z guvernérčiny rezidence a okamžitě zahrnula směrem ke mně. Stanice jí nepochybně řekla, kde se nacházím.

Momentálně jsem s ní hovořit nechtěla. Chtěla jsem mluvit s guvernérkou Giarod o osobě držené ve vazbě v prostorách ostrahy a pak vyřešit některé otázky ohledně ubytování mých vojaček. Ale stanice mě očividně neinformovala o tom, že mě velekněžka Ifian hledá, abych se jí mohla vyhnout. A i kdybych se o to pokusila teď, nemohla bych to dělat věčně, leda že bych stanici úplně opustila.

Došla jsem doprostřed zašlé, kdysi bílé podlahy hlavní haly a zastavila jsem se. „Kapitánko flotily,“ zvolala velekněžka, když ke mně došla, a uklonila se. Byla to hezky vypočítaná úklona, ani o milimetr hlubší, než moje postavení vyžadovalo. Ifian byla o dva centimetry menší než já, štíhlá, měla hluboký, zvučný hlas a v jejím držení těla a způsobu vyjadřování byla sebejistota někoho, kdo má takové styky a zdroje, že může být do nejvyššího kněžstva jmenován. Občanky nás obcházely z obou stran v pláštích a sakách třpyticích se šperky, pamětními a vztahovými odznaky. Běžný, každodenní ruch v hlavní hale. Většina těch, které se nám přiblížily, dělala, že nás nezná, i když některé po nás zvědavě pokukovaly. „Za několik posledních dní se stalo tolik šokujících událostí!“ pokračovala Její Eminence Ifian, jako bychom byly jen kamarádky, které se spolu zastavily na kus řeči. „I když kapitánku Hetnys jsme samozřejmě všechny znaly roky a myslím si, že by od ní nikdo nic nepředloženého nečekal!“ Početné odznaky na jejím dokonale střiženém nachovém kabátě se blýskaly a třpytily. Teď se krátce zachvěly, když pochybnosti velekněžky, že by se kapitánka Hetnys mohla dopustit nějaké nepravosti, dosáhly maxima.

Bylo to samozřejmě jen několik dní, co kapitánka Hetnys vyhrožovala zabitím zahradnice Basnájď Elming, aby nade mnou získala nějakou moc. Zahradnice Basnájď byla mladší sestra někoho, kdo sloužil jako má poručice, když jsem byla vojenská transportní loď *Spravedlnost Toren*. Souhlasila jsem, že poletím na Athoek, právě proto, že tady byla Basnájď, neboť jsem u její dávno zemřelé sestry měla dluh, který jsem reálně nemohla nikdy splatit. „Jistě,“ uchýlila jsem se k nejdiplomatičtější možné odpovědi.

„A asi skutečně máte pravomoc ji zadržet,“ pokračovala eminance Ifian tónem, z něhož zněl nepatrný náznak pochyb. Po mé konfrontaci s kapitánkou Hetnys skončila Zahrada v troskách a celá stanice se na několik dní ocitla bez gravitace. Teď spala podchlazená v hibernačním pouzdru, aby se nemohla dopustit

dalších okázale a hloupě nebezpečných kroků. „Určitě se jedná o vojenské záležitosti. A občanku Raughd. Taková milá mladá osoba z dobrého rodu.“ Raughd Denche se mě pokusila zabít jen několik dní předtím, než se kapitánka Hetnys dopustila *nepředloženého* jednání. „Určitě měly *důvody* pro to, co udělaly, a k tomu by se určitě mělo přihlédnout! Ale o tom jsem s vámi hovořit nechtěla, kapitánko flotily. A samozřejmě vás nechci nechat stát tady v hale. Nedala byste si se mnou čaj?“

„Bohužel jsem strašlivě zaneprázdněná, Vaše Eminence,“ odpovíděla jsem, bez zaváhání a nevzrušeně. „Jdu na schůzku s guvernérkou Giarod a poté se budu muset věnovat svým vojačkám, které posledních několik nocí spaly na konci jedné staniční chodby.“ Správa stanice byla určitě zavalena stížnostmi, a pokud bych se o zájmy své nepočtené posádky nepostarala já, nikdy jiný by to neudělal.

„Jistě, kapitánko flotily, to byla jedna z věcí, které jsem s vámi chtěla probrat. Podzahrada totiž bývala docela dobrá adresa. Možná ne tak dobrá jako byty s výhledem na hlavní halu.“ Gestem ukázala nahoru, na okna lemující první patro tohoto centra staničního života a po Zahradách největšího volného prostoru. „Pokud by Podzahrada byla stejně prestižní, byla by možná opravena již dávno! Ale je to tak, jak to je.“ Zbožným gestem vyjádřila podřízenost vůli božstev. „Slyšela jsem, že to bývaly *nádherné* byty. Dovedu si představit, v jakém stavu jsou asi teď, když v nich tolik let nedovoleně přebývali Ičané. Ale když teď probíhá rekonstrukce, doufám, že bude přihlédnuto k původnímu přidělení.“

Zajímalo by mě, kolik těch rodin tady vůbec ještě bylo. „V tom vám nemohu pomoci, Vaše Eminence. Ve věci přidělování bytů nemám žádnou pravomoc. Udělala byste lépe, kdybyste si promluvila se správkyní stanice Celar.“

„Se správkyní stanice jsem hovořila, kapitánko flotily, a ona mi řekla, že na zachování současných poměrů jste trvala vy. Vě-

řím, že vám připadá praktické nechat všechny tam, kde jsou, ale tady jde opravdu o *zvláštní okolnosti*. A věštba z dnešního rána byla *dosti znepokojivá*."

Existovala možnost, že velekněžka se v této věci angažuje čistě ze zájmu o rodiny, které doufaly, že se do Podzahrady vrátí. Zároveň však byla přítelkyní kapitánky Hetnys – kapitánky Hetnys pracující pro tu část Vládce Rádče, jež zabila poručici Awn Elming. Tu část Vládce Rádče, která zničila vojenskou transportní loď *Spravedlnost Toren* – tedy tu část Vládce Rádče, která zničila mě. A načasování této záležitosti na dobu, kdy se ukázalo, že nestojím na straně této Anánder Mianáj, bylo podezřelé. Stejně jako argumentace denním výkladem znamení. Setkala jsem se v životě s mnoha kněžkami a zjistila jsem, že celkově vzato jsou jako všichni ostatní – některé štědré a jiné chamtivé, některé laskavé a jiné kruté, některé skromné a jiné sledující vlastní prospěch. Většinou byly vším tím dohromady, v různých dobách v různém poměru. Jak jsem řekla, jako všichni ostatní. Ale naučila jsem se být opatrná v případech, kdy některá kněžka vydávala vlastní záměry za vůli božstev.

„Je uklidňující vidět,“ odpověděla jsem s neochvějně vážným výrazem a hlasem, „že i v těchto těžkých časech mají božstva starost o detaily přidělování bytů. Sama teď nemám čas, abych se o nich bavila.“ Dala jsem do úklony stejně dokonalou úctu jako předtím velekněžka, nechala jsem ji tam stát a zamířila jsem přes hlavní halu k sídlu guvernérky.

„Je zajímavé, že se božstva zajímají o rekonstrukci Podzahrady až teď,“ řekla mi do ucha stanice.

„*Velice* zajímavé,“ odpověděla jsem beze slov. „Děkuji, stanice.“

„Perifer!“ Nevěřícnost čišela guvernérce Giarod z obličeje i hlasu. „Kde je ta loď?“

„Na druhé straně Brány duchů.“ Brány, která vedla do zaslepené soustavy, kam chtěli Athoečané před anexí expandovat, ale

už k tomu nedošlo. Kolovaly nekonkrétní fámy, že v té soustavě straší. Kapitánka Hetnys a *Meč Atagaris* o tu bránu projevovaly nevysvětlitelný zájem. Krátce poté, co *Milost Kalr* do soustavy přiletěla, jí prolétla neuvěřitelně stará skladovací komora. Byla jsem přesvědčená, že stejnou bránou prošla i rozbitá čajová souprava Páté Kalr, výměnou za dodávky hibernovaných lidí. Měli sloužit jako levná, nekvalifikovaná pracovní síla pro Athoek, ale kapitánka Hetnys je ukradla a prodala někomu na druhé straně Brány duchů. „Možná si vzpomenete, že před několika dny jsme hovořily o krádežích hibernovaných osob z transportů.“ S ohledem na události několika posledních dní na to mohla těžko zapomenout. „A bylo obtížné si představit, jaký účel ta krádež mohla mít. Domnívám se, že na druhé straně brány je už nějakou dobu loď, která těla nakupuje, aby je využívala jako perifery. Dřív je nakupovala od athoeckých otrokářů – díky tomu měla ičanské tělo z doby před anexí, které sem mohla poslat, aby zmizelo v davu.“ Přínejmenším tak nějak to mohlo být. „Když přísun přerušila anexe, kupovala je od rádčských hodnostářů, kteří byli natolik zkorumpovaní a chamtiví, že byli ochotni osoby z transportů prodávat.“ Pokynula jsem Pětce stojící za místem, kde jsem seděla, aby otevřela skříňku s čajovou soupravou.

„To bylo Fosyf,“ řekla guvernérka Giarod. Pak jí to došlo. „Kapitánka Hetnys jí to prodala.“

„Až doposud jste si nepoložila otázku, kde mohla kapitánka Hetnys k něčemu takovému přijít.“ Ukázala jsem na nápis na vnitřní straně víka. „Také jste si nikdy nevšimla, že někdo velice pečlivě odstranil jméno původní majitelky. Kdybyste uměla notsky“ – jazykem, v němž byl nápis vyveden – „nebo kdybyste jich viděla víc, hned byste si toho všimla.“

„O čem to mluvíte, kapitánko flotily?“

„To, s čím máme tu čest, není rádčská loď.“ Nebo to možná rádčská loď *byla*. Existoval Rádč, rodiště Anánder Mianáj před více než třemi tisíci lety, kdy byla jedinou velice ambiciózní oso-

bou v jediném těle. A pak existovalo obrovské teritorium, které kolem něj Anánder za uplynulé tři tisíce let vybudovala – prostor ovládaný Rádčem, ale co měly ty dva dnes společné? A všichni obyvatelé Rádče a prostoru v jeho nejbližším okolí nebyli nakloněni tomu, co Mianáj udělala. Vedly se o to boje. Války. Za obět padly lodě i kapitánky. Mnohé z nich byly notské. Z Rádče. „O tom, že ta loď nepatří Anánder. Je notská.“ Notové byli samozřejmě Rádčové. Lidé v rádčském prostoru – a mimo něj – měli tendenci vidět „Rádče“ jako něco jednotného, ale skutečnost byla mnohem složitější, nebo taková aspoň byla v době, kdy Anánder poprvé zahájila expanzi z Rádče.

„Kapitánko flotily.“ Guvernerku Giarod to zděsilo. Nevěřila. „To jsou jen *fámy*. Porážené lodě z té války, které se tisíce let potulují vesmírem...“ Zavrtěla hlavou. „Takové věci najdete v melodramatických zábavních pořadech. Není to *skutečnost*.“

„Nevím, jak je tam dlouho,“ pokračovala jsem. „Přinejmenším z doby před anexí.“ Musela tam být z doby před anexí, jestliže kupovala těla pro periferu od athoeckých otrokářů. „Ale je tam. A je tady,“ pokračovala jsem. Ulevilo se mi, že zdravotnice, která zajatého periferu vyšetřovala, mě neviděla osobně, takže na mě nemohla zaměřit své nově vyladěné implantáty a guvernerce sdělila své postřehy, aniž mě zradila. „Pochybuji, že o ní některá z obyvatelk Podzahrady bude mít co říct.“ Podzahrada byla před léty poškozena takovým způsobem, že Stanice nedokázala vnímat mnoho z toho, co se tam dělo. Pro někoho jako tento perifer to byl dokonalý úkryt. Dokud se mu dařilo vyhýbat se těm, které posílaly stanici senzorická data – a ty v Podzahradě na rozdíl od zbytku stanice nebyly příliš rozšířené –, mohl se pohybovat nepozorovaně a nikdo nepostřehl, že tam nemá být. „Zřejmě si uvědomila, že se něco děje, když došlo k přerušení komunikace s paláci a zastavila se doprava. Poslala tedy periferu, aby se pokusila zjistit, o co jde. I kdyby byl perifer zajat, její tajemství by nejspíš zůstalo v bezpečí. Mají v sobě pojistku,

kteřá je při podání vŷslechovŷch prostředkŷ zabije. A implantáty jsou schované, takže by těžko někoho napadlo po nich pátrat. Pojistka může být nastavená tak, aby hned v zárodku zničila existující důkazy.“

„A to všechno jste uhodla z čajové soupravy občanky Fosyf?“

„Vlastně ano. Vyslovila bych svá podezřetí jasněji už dřív, ale chtěla jsem více důkazů. Jak jste sama zaregistrovala, je dost obtížné tomu uvěřit.“

Guvernérka Giarod chvíli mlčela a mračila se. Doufala jsem, že přemýšlí o svém podílu na celé záležitosti. Pak řekla: „Co tedy uděláme teď?“

„Doporučuji nainstalovat jí lokátor a zapsat ji na přidělový soupis.“

„Ale jestli je to perifer, kapitánko flotily... perifer přece nemůže být občanka. Loď nemůže být občanka.“

Zlomek sekundy jsem počkala, abych viděla, jestli jí stanice něco řekne, ale guvernérčin výraz se nijak nezměnil. „Ostraha si jistě nepřeje, aby ta cela byla trvale obydlená. Co s ním uděláme dál?“ Gestem jsem vyjádřila ironii. „Dáme mu práci,“ pokračovala jsem. „Samozřejmě nic tajného a nic, čím by získal přístup ke zranitelným systémům stanice. Potvrdíme mu přidělené bydlení v Podzahradě.“

Výraz guvernérky Giarod se změnil, byť jen nepatrně. Takže velebněška za ní s tím byla. „Kapitánko flotily, chápu, že přidělování bytů je v kompetenci správkyň stanice Celar, ale odměňování nezákonných aktivit se mi nelíbí. V Podzahradě především nikdo neměl žít.“ Neřekla jsem nic, jen jsem se na ni podívala. „Je dobře, že jste se o své sousedky začala zajímat,“ pokračovala po odmlce pochybovačně, jako by si tím nebyla úplně jistá. „Ale osobně bych viděla mnohem raději, kdyby ty prostory byly přiděleny občankám dodržujícím zákony.“ Stále jsem nic neřekla. „Domnívám se, že by ve výsledku mohlo být přínosnější přidělování bytů v Podzahradě přehodnotit, rekon-

strukci znovu promyslet a zvážit možnost, že by se mezitím nějaké občanky poslaly na planetu.“

Což by bylo v pořádku, pokud by na planetu chtěly, ale měla jsem podezření, že pokud by těmi občankami byly současné obyvatelky zahrady, na to, co chtějí, by nikdo ohledy nebral. Navíc bylo pravděpodobné, že většina z nich strávila na stanici celý život a o práce dostupné na planetě by nestála, nebo by pro ně takto narychlo nebyly vhodné. „Jak říkáte, je to záležitost správkyně stanice Celar.“ Správkyně Celar měla na starosti fungování Athoecké stanice. Věci jako přidělování bydlení spadaly pod její pravomoc, a třebaže byla formálně podřízena guvernérce Giarod, ta se takovými drobnými detaily staničního života zpravidla nezabývala. A vzhledem k popularitě správkyně Celar bylo pravděpodobné, že by bylo v guvernérčině zájmu vyřešit takovou záležitost smírně, v zákulisí.

Guvernérka Giarod odpověděla bez zaváhání „Ale vy jste ji požádala, aby to nezákonné užívání Podzahrady zoficiální. Domnívám se, že by byla více nakloněna možnosti toto užívání změnit, kdybyste si s ní promluvila.“ *To bylo zajímavé. Skoro jsem čekala, že k tomu stanice něco poznamená, ale neřekla nic. Já také ne.* „Tento stav lidé ponesou nelibě.“

Uvažovala jsem, že bych se stanice přímo zeptala, jestli to mám od guvernérky brát jako záměrnou hrozbu. Ale to, že stanice, ještě před několika minutami skoro až upovídáná, teď mlčela, pro mne bylo dost výmluvné samo o sobě, a věděla jsem, že by nebyla ráda, kdybych příliš tlačila na pilu v oblastech, jež vnímala jako nepříjemné či konfliktní. A dobrá vůle, kterou mi projevila, byla něčím novým a křehkým. „Obyvatelky Podzahrady nejsou lidé?“

„Přece víte, jak to myslím, kapitánko flotily,“ řekla, tentokrát popuzeně. „Žijeme v neklidné době, jak jste mi sama nedávno připomněla. Momentálně si válku s vlastními občankami nemůžeme dovolit.“

Lehce a nezávazně jsem se usmála. „To jistě nemůžeme.“ Byla jsem přesvědčená, že vztah guvernérky Giarod ke kapitánce Hetnys byl poněkud rozpolcený. To nevylučovalo možnost, že je nyní mým nepřítelem. Ale pokud jí byla, evidentně zatím nebyla ochotna vystoupit proti mně otevřeně. Byla jsem to koneckonců já, kdo měl k dispozici ozbrojenou loď a vojačky. „Tak si dejme záležet, aby se to týkalo *všech* našich občanek, ano, guvernérko?“

Bydlení může mít na rádčské stanici několik odlišných forem. Základní předpoklad je takový, že člověk žije v domácnosti – rodiče, prarodiče, tety, sestřenice, případně služebnictvo a klienti, pokud se jedná o dostatečně zámožnou rodinu. Někdy takové domácnosti vznikají kolem určité představitelky stanice – například rezidence guvernérky nebo domácnost velekněžky při chrámu Amát v hlavní hale, v níž určitě žila také řada nižších kněží.

Pokud osoba v takové domácnosti vyrostla nebo přijala místo, které s ní bylo spojené, nemusela o ubytování žádat správu stanice. O její ubytování bylo postaráno ještě předtím, než se narodila, dlouho předtím, než ji na to či ono místo nasměrovaly zkoušky způsobilosti. Samozřejmě bylo výhodné patřit k rodině, která byla u toho, když se stanice budovala nebo když byla anektována. Nebo s ní být nějak spřízněná. Když jsem byla lodí, všechny mé důstojnice, které žily na stanicích, patřily do takových domácností.

Pokud občanka do takové domácnosti nepatří, nárok na bydlení má i tak, stejně jako každá jiná. Občance, která nemá dostatečné postavení nebo podporu většího, mocnějšího rodu, se může stát, že dostane přiděleno lůžko ve společné ložnici, příliš se nelišící od toho, na co jsem byla zvyklá jako perifer nebo jak vypadaly ubikace řadových vojaček na palubě *Milosti Kalr*. Nebo jednu z kójí o velikosti hibernačního pouzdra, ve které se dá tak akorát spát a možná přechovávat náhradní oblečení nebo pár osobních věcí. Na Athoecké stanici bylo ubytování obou těchto typů. Jeho kapacita však byla zcela vyčerpaná, neboť nedávno zničení několika mezisoustavových bran sem některé lodě

přesměrovalo a jiné uvěznilo. A uzavřením Podzahrady přibylo několik set dalších občanek, které potřebovaly někde spát. Moje Milosti Kalr zřídily provizorní ubytování hned za dveřmi, které vedly do místnosti plné paland, tmavé a tiché navzdory hodině, kdy většina obyvatelk stanice měla být vzhůru. Rozhodně tu bylo přeplněno a lidé se nejspíš na lůžkách střídali.

Osmičce se z nějakého důvodu ulevilo, když mě spatřila, ale zároveň se v ní vzedmula nerozhodnost a rozpolcenost. Ještě před několika dny si myslela, že jsem čistě člověk. Teď věděla, stejně jako všichni na palubě *Milosti Kalr*, že tomu tak není a že jsem perifer. Věděla také to, jak moc mi vadí, když si na perifery hrají moje vojačky. Byla na rozpacích, jak se mnou mluvit.

„Osmičko,“ řekla jsem. „Vidím, že všechno je pod kontrolou. Žádná překvapení.“

„Děkuji, madam.“ Nejistota, již Osmička cítila, se v její tváři ani v jejím hlase téměř neprojevila – měla pokračovat v zažitě periferní netečnosti, nebo ne? Tam, kde měla předtím ve všem jasno, najednou byla i tato malá interakce ošidná. Viděla jsem, že Pátá Kalr má stejné pocity, ale maskovala pochyby ukládáním své drahocenné čajové soupravy. Osmá Kalr pokračovala: „Dáte si čaj, madam?“

Nepochybovala jsem o tom, že dokonce i tady, uprostřed chodby, by mi Osmička připravila čaj, kdybych řekla, že ho chci. „Děkuji, ne. Dám si vodu.“ Sedla jsem si na bednu a otočila jsem se, abych viděla otevřeným koncem chodby ven.

„Ano, madam,“ vzala na vědomí Osmička. Dělalá apatickou, ale moje odpověď její pochybnost ještě prohloubila. Pochopitelně. Periferové pili vodu, ne čaj, ten byl pouze pro lidi, coby přepych – nutný, zdálo se někdy. Ne že by byla prohibice, ale takovým luxusem se přece neplýtvá na techniku. Zdálo se, že na otázku, co budu pít, nemohu odpovědět, aniž bych tím vyslala nějaký signál nebo naznačila něco ohledně toho, co jsem nebo nejsem.

Když mi Osmička vyžádanou vodu podala – v nejlepším porcelánu, jaký měla v tuto chvíli k dispozici, fialovo-modrém listenovém –, z nedaleké ložnice někdo vyšel a zabočil do chodby směrem k místu, kde jsem seděla. Byla to Ičana, oblečená do lehké volné košile a kalhot, které nosily skoro všechny ičanské obyvatelky Podzahrady. Poznala jsem v ní osobu, která se před dvěma týdny postavila před poručici Tisarwat, aby si postěžovala – do jisté míry oprávněně –, že námi navržené plány na opravu a přebudování Podzahrady nezohledňují potřeby a přání samotných obyvatel Podzahrady. Já jsem se však té konfrontace osobně neúčastnila. Zprostředkovala mi ji loď, která ji viděla a slyšela skrze samotnou Tisarwat. Tato osoba neměla mít důvod si myslet, že ji poznám.

Ale jiný důvod, než aby si promluvila se mnou nebo s některou z mých Kalr, mít nemohla, když šla takto na konec chodby. Dopila jsem vodu, podala jsem misku Pětce a vstala jsem. „Občanko,“ řekla jsem s úklonou. „Mohu ti nějak pomoci?“

„Kapitánko flotily,“ promluvila a uklonila se. „Včera se konala schůzka.“ Myslela tím schůzku obyvatel Podzahrady – tímto způsobem se řešily záležitosti, které se týkaly všech. „Vím, že jste se s poručicí nemohly zúčastnit, jinak bychom vás samozřejmě vyrozuměly.“

Na první pohled to bylo naprosto racionální. Tisarwat a já jsme byly mimo stanici, buď na palubě *Milosti Kalr*, nebo na cestě sem. Ale samozřejmě bylo možné o takové schůzce informovat kteroukoli z mých Kalr, které byly ještě na stanici, a já jsem věděla, že nic takového se nestalo. Takže s účastí kterékoli z nás se na této schůzce nikdy nepočítalo, ale říct to nahlas bylo obtížné a tato občanka jistě doufala, že se na to přímo nezeptám. „Jistě, občanko,“ odpověděla jsem. „Neposadíš se?“ Pokynula jsem k blízké bedně. „Myslím si, že čaj připravený nemáme, ale s potěšením nějaký přichystáme.“

„Děkuji, kapitánko flotily, ale není třeba.“ Takže to, co mi chce sdělit, bude něco nepříjemného a ona se netěší na mou reakci.

Nebo možná na reakci poručice Tisarwat. „Od té mladé poručice bylo velice laskavé, že ve čtvrtém patře Podzahrady zřídila kancelář, aby obyvatelky mohly pohodlněji tlumočit správě stanice svá přání a obavy. Samozřejmě to věci velice pomohlo, ale jiné povinnosti možná zůstaly opomenuty.“

Rozhodně se netěšila na reakci Tisarwat. „A jestli tomu dobře rozumím, ze schůzky vzešel konsensus, že by kancelář měl řídit někdo jiný, až se znovu otevře.“

Neklid této občanky byl téměř nepostřehnutelný, ale byl tam. „Ano, kapitánko flotily. Chceme zdůraznit, že to z naší strany nemá být žádná stížnost a mladá poručice se nedopustila ničeho nepatřičného.“

„Prostě si jenom myslíte, že by možná bylo lepší, kdyby ten úřad zastupoval zájmy většiny obyvatelk Podzahrady příměji,“ konstatovala jsem.

Ve tváři se jí mihlo překvapení, ale rychle zmizelo. Nečekala, že budu mluvit tak otevřeně. „Je to, jak říkáte, kapitánko flotily.“

„A občanka Uran?“ Uran nepatřila k mým vojačkám a samozřejmě se mnou nebyla žádným způsobem spřízněná, nicméně byla členkou mé domácnosti a dopoledne trávila tím, že Tisarwat v kanceláři ve čtvrtém patře pomáhala. Byla Valskájec, dítě lidí z transportů, které poslali před generací na Athoek, aby sbírali čaj, který na planetě rostl a vyvážel se odtamtud do celého rádčského prostoru.

„To valskájské dítě? Samozřejmě ano, budeme rádi, když bude pokračovat. Vyřídte jí to, prosím.“

„Promluvím si s ní,“ odvětila jsem, „i s poručicí Tisarwat.“

Tisarwat rozhodně radost neměla. „Ale madam!“ vyhrkla naléhavě. Šeptala, neboť jsme byly stále na konci chodby a seděly jsme na bobku na zašlé podlaze za bariérou z beden. Nadechla se. Pak řekla o něco méně vášnivě, ale stále šeptem: „Jistě si uvědomujete, madam, že s velkou pravděpodobností budeme

muset najít cestu, jak tady vládnout. K tomu potřebujeme vliv. Začaly jsme dobře, vložily jsme se do klíčové části..." A pak si uvědomila, že na rozdíl od naší ubikace v Podzahradě může stanice slyšet všechno, co řekneme, téměř jistě to poslouchá a o tom, co slyší, možná informuje guvernérku Giarod, anebo také ne. „Neexistuje žádná vyšší moc, na kterou by se guvernérka mohla obrátit, nikdo jiný, kdo by v případě krize mohl poskytnout podporu. Jsme jenom my.“

Osmička a Desítka byly pryč, vyzvedávaly nám večeři v nejbližší společné jídelně – tady se nevařilo. Pětka držela stráž na našich improvizovaných hranicích a tvářila se, že z tohoto rozhovoru nic neslyší. „Poručice,“ řekla jsem, „ráda bych, abyste pochopila, že nijak netoužím tady vládnout. Velice ráda nechám Athoečany, ať si vládnou sami.“

Zmateně zamrkala. „Madam, to přece nemůžete myslet vážně. Kdyby si Athoečané dokázali vládnout sami, tak bychom tady *nebyly*. A ta záležitost s komunitní schůzkou je v naprostém pořádku, pokud člověk nedělá něco, co v daném okamžiku vyžaduje ráznou akci. Nebo dokonce v dalších několika *staletích*.“

Za celé dva tisíce let své existence jsem si nevšimla, že by nějaká konkrétní vláda dokázala změnit situaci, jakmile Anánder Mianáj vydala rozkaz k anexi. „Poručice, chystáte se zahodit dobré postavení, které jste si tady vybuodovala. S ohledem na to, že se jedná o naše susedky a že tady možná budeme muset nějakou dobu zůstat, bych byla raději, kdybyste to nedělala.“

Poručice Tisarwat se nadechla. Zkusila se uklidnit. Byla dotčená a měla vztek. Cítila se zrazená. „Správa stanice nebude ochotná naslouchat přímo Ičanům z Podzahrady. Tak to nikdy nefungovalo.“

„Tak ji vyzvěte, aby to odteď dělala, poručice. Už jste s tím začala. Pokračujte.“

Další nadechnutí. Trochu se zklidnila. „A co občanka Uran?“

„Požádaly, aby v práci pokračovala. Nevysvětlily proč.“

„Protože je *Valskájec!* Protože není Xaj ani Rádča z jiné soustavy!“

„Neřekly to tak, ale pokud je to jeden z důvodů, můžete jim to mít za zlé? A jestli si dobře vzpomínám, sama jste přesně tento argument použila, když jste se mě snažila přesvědčit, aby pro vás občanka Uran mohla pracovat.“

Poručice Tisarwat se zhluboka, mocně nadechla. Otevřela ústa, aby promluvila, ale zarazila se. Znovu se nadechla. Pak skoro až prosebně řekla: „Vy mi pořád *nevěříte!*“

Soustředila jsem se na rozhovor tak, že jsem si téměř ničeho jiného nevšimala. Teď ale promluvila Pátá Kalr, čímž mi zabránila odpovědět Tisarwat. „Jak vám mohu pomoci, občanko?“

Rozhlédla jsem se. Těsně před naší nízkou hradbou stál ten notský perifer z ostrahy. Stále měl na sobě ičanskou tuniku, kalhoty a ty šedé rukavice, ale pod paží si teď držel šedý balíček. „Pustily mě a daly mi oblečení,“ odpověděl věcně Pětce, „a řekly, že pro mě nemají žádné vhodné zaměstnání, ale jelikož to není moje vina, mohu se nadále stravovat a určených šest hodin využívat lůžko. To vše je prý na žádost kapitánky flotily Breq Mianáj, která si pro sebe a svou domácnost jistě zajistila pohodlnější podmínky, takže se mě bude moci ujmout.“

Hněv a popuzení se Páté Kalr na tváři samozřejmě neprojevil. Ani zvláštní pocit neklidu, který zřejmě pramenil z vědomí, že osoba, se kterou hovoří, je ve skutečnosti perifer.

Než mohla Pětka odpovědět, vstala jsem. „Občanko,“ řekla jsem, i když jsem věděla, že po formální stránce to oslovení není na místě. Perifer neměl na žádný zdvořilostní titul nárok. „Klidně s námi zůstaň, ale obávám se, že dokud nebude znovu otevřena Podzahrada, nebudeme mít o nic pohodlnější podmínky než kdokoli jiný.“ Žádné odpovědi jsem se nedočkala. Perifer tam dál stál a tvářil se vážně. „Nebylo by na škodu, kdybychom věděly, jak ti máme říkat.“

„Říkejte mi, jak chcete, kapitánko flotily.“

„Chtěla bych ti říkat jménem,“ odvětila jsem.

„V tom případě jsme v patové situaci.“ Stále ten věčný tón.

„Nikam se nedostaneš,“ řekla jsem. „Kdybys mohla odletět, udělala bys to už před šesti sty lety, když byla tato soustava anektována. Nemůžeš si vytvářet vlastní brány. Možná ti ani nefungují motory. To znamená, že tvoje nalezení je jen otázkou času a našeho odhodlání.“ Reálně by měla ke zjištění toho, o jakou loď se s největší pravděpodobností jedná, stačit trocha historie a matematiky. „Takže nám to můžeš klidně říct.“

„Umíte být velice přesvědčivá, kapitánko flotily,“ řekl perifer, ale to bylo všechno.

Milost Kalr mi promluvila do ucha: „Přemýšlím o tom od chvíle, kdy nám došlo, že na druhé straně Brány duchů je loď, kapitánko flotily. Nabízí se několik možností. Tipla bych si *Kultivaci poklidu*, ale jsem si poměrně jistá, že ta zásobní komora, kterou jsme našly, pochází z některého Draho kamu. Výběr se tak zužuje na *Heliodor*, *Idokras* nebo *Sfén*. Kusy *Heliodora* byly nalezeny při anexi před dvěma sty lety tři provincie od nás a podle posledního známého kursu *Idokrasu* není pravděpodobné, že by skončil tady. Podle mne je to nejspíš *Sfén*.“

Řekla jsem nahlas: „*Sféne*.“

Perifer nezareagoval tak, že bych si toho všimla, ale stanice mi řekla do ucha: „Myslím, že je to správně, kapitánko flotily. Určitě jste ho teď překvapila.“

Beze slov jsem řekla: „Děkuji, stanice, cením si tvé pomoci.“ Pak nahlas: „Budeš si dnes muset vyzvednout večeři v jídelně sama, lodi. Osmá a desátá Kalr se vrátí s námi ostatními.“

„Já nejsem *tvoje* loď,“ řekl *Sfén* s mrazivým ostnem v hlase.

„Tak tedy občanko,“ opravila jsem se, i když jsem věděla, že to není o nic lepší. Gestem jsem obsáhla naše malé území. „Můžeš jít klidně dál. Jestli chceš.“

Perifer prošel kolem Pětky, jako by tam vůbec nebyla, a ignoroval poručici Tisarwat, která někdy v polovině našeho rozhovoru

vstala. Došel až do kouta vzadu, kde si sedl, opřel se zády o zeď, kolena si objal rukama a zahleděl se před sebe.

Pětka dělala, že si ho nevšímá. Tisarwat se na něj pět sekund dívala a pak řekla: „Ať si klidně vezme mou večeři, já nemám hlad. Jdu pryč.“ Podívala se na mě. „Samozřejmě s dovolením kapitánky flotily,“ dodal hlasem, který byl na pokraji kousavosti. Pořád se na mě zlobila.

„Samozřejmě, poručice,“ odpověděla jsem vyrovnaně.

O čtyři hodiny později jsem se setkala s ředitelkou ostrahy Lusulun. S ohledem na čas a místo (na radu stanice ředitelčinu oblíbenou čajovnu daleko od hlavní haly, jen lehce ošuntělou, s měkkými pohodlnými křesílky a stěnami odhlučněnými zlatomodrými závěsy) to vypadalo jako normální společenské setkání. Pokud se nejednalo o přátele, většina Rádčů považovala pozvání na poslední chvíli za něco dosti nezdvorného. Ale mé postavení a aktuální situace tento aspekt alespoň částečně otupovaly. Stejně jako skutečnost, že jsem objednala láhev místní lihoviny vyráběné z čiroku, kterou měla ředitelka ostrahy v oblibě, jak jsem se dozvěděla od stanice, a byla jsem připravená naplnit jí pohárek, když do čajovny dorazila.

Když jsem vstala, abych se s ní přivítala, uklonila se. „Kapitánko flotily. Omlouvám se za tak pozdní hodinu.“ Bylo vidět, že přišla přímo z kanceláře, stále měla na sobě uniformu. „Události poslední doby byly poněkud hektické!“

„To ano.“ Sedly jsme si a já jsem jí podala pohárek s alkoholem. Pak jsem si vzala svůj.

„Přiznávám, že jsem se s vámi v posledních několika dnech chtěla setkat, ale prostě nebyl čas.“ A já jsem posledních několik dní byla mimo, na své lodi. „Promiňte, kapitánko flotily, obávám se, že myšlenkami jsem pořád v práci.“

„Vaše práce je velmi důležitá.“ Napila jsem se alkoholu. V hrdle páčil a zanechával po sobě chuť podobnou rezivému železu.